

Hồi 29

Khốn Nguy Trong Thạch Thất

Tần Lâm Phong Liền thi triển ba mươi sáu đường Thiên Đẳng Kiếm. Ánh kiếm xanh lè bao phủ quanh chàng và Phích Lịch Hải Đường lướt tới đầu, làm máu tanh bắn ra tới đó, những tiếng rống thê thảm vang lên.

Đám mãnh thú vẫn không khiếp sợ rống lên điên cuồng, xông về phía họ.

- Tần công tử, mau mở cửa thạch thất, để tiện nữ giải quyết lũ này cho.
- Lâm cô nương cẩn thận.

Tần Lâm Phong dứt lời, như ánh điện xẹt nhắm hướng thạch thất phóng đi.

Phích Lịch Hải Đường hai tay nắm chặt Mai Hoa Trâm vừa đánh vừa phóng đến chỗ thạch thất.

Hơn trăm con ác thú đã trúng phải kim trâm của nàng. Lúc này trên mặt đất chỉ còn dư lại hơn bốn mươi con, gầm rú điên cuồng, bám sát phía sau nàng!

Phích Lịch Hải Đường lại thò tay vào bọc lấy hai nắm Mai Hoa Trâm phóng vội về phía chúng.

Tần Lâm Phong lúc này đã đến trước cửa thạch thất, song chuông chấp lại. Vận dụng toàn lực, hét lên một tiếng, nhắm cửa thạch thất quét ra!

- Ầm! Một tiếng chấn động đất trời.

Cánh cửa thạch thất trúng một chuông của chàng bật mở, bụi đá bay tán loạn.

- Lâm cô nương mau vào.

Tần Lâm Phong vừa nói vừa nắm lấy tay Phích Lịch Hải Đường kéo vào thạch thất, lại dùng thần công đóng cửa lại, rồi quay đầu lại nhìn...

Chàng vừa nhìn bất giác giật mình!

Vốn là thạch thất ngoại trừ bốn bức tường đá xung quanh không còn vật gì khác, tuyệt không thấy bóng dáng của Hoàng Y Thiếu Nữ đâu?

Tần Lâm Phong mặt như đưa đám hỏi:

- Lâm cô nương, tin tức mà cô nương nhận được có đáng tin cậy không?
- Rất đáng tin cậy.

Phích Lịch Hải Đường đưa mắt nhìn khắp xung quanh, cặp mắt của nàng bỗng dừng lại nơi chiếc giường đá, rồi nàng bước tới đưa tay nhặt lấy một miếng vải lục vàng liếc nhìn một chút, rồi đưa lại cho Tần Lâm Phong và nói:

- Công tử hãy xem đây.

Tần Lâm Phong giơ tay tiếp lấy, thì ra là một bức huyết thư trên đó có viết:

"Phong ca!

Muội biết huynh sớm muộn gì cũng sẽ đến cứu muội, nhưng mà bây giờ muội bị áp giải đi một nơi khác, nếu huynh có đến, hãy theo dấu những cánh hoa mai mà muội rải bên đường để dẫn lối, nếu như không muội sẽ buồn khổ lắm.

Tiểu Thanh lưu ký."

Tần Lâm Phong xem đến đây lệ nóng trào ra, tự trách mình đã đến trễ một bước.

- Tần công tử, vết máu trên mảnh lụa này còn chưa khô, Bành cô nương nhất định vừa rời khỏi không lâu, chúng ta hãy mau đuổi theo!

Tần Lâm Phong liền tỉnh ngộ, vội phóng đến chỗ cửa hầm. Nhưng vừa nhìn chàng đã thầm kêu khổ.

Vốn là cửa hầm đã bị bít kín.

Tần Lâm Phong trong lúc tức giận, vận dụng thần công quét ra mấy chưởng.

Cửa hầm bị chưởng lực của chàng quét trúng, phát ra những tiếng âm âm chấn động thạch thất, khiến bụi rậm bám trên đó rơi lả tả, nhưng cửa hầm vẫn không chút lay động.

Phích Lịch Hải Đường đứng bên cạnh, vội lên tiếng nhắc nhở.

- Tần công tử đã không mở được cửa hầm, chi bằng chúng ta hãy trở về chỗ cũ rồi tìm biện pháp khác để tránh phí thời gian.

Tần Lâm Phong thấy cũng có lý, liền gật đầu rồi dùng tay mở cửa thạch thất.

Phích Lịch Hải Đường sớm đã nghĩ đến cảnh tượng sau khi mở cửa thạch thất, quả nhiên cánh cửa vừa hé mở, một đoàn sài lang hổ báo xông vào. Nàng vội cầm trong tay nắm chặt Mai Hoa Trâm, lòn người bay qua đầu lũ ác thú phóng ra ngoài.

Tần Lâm Phong cũng vội phóng theo, cổ kiếm trong tay chàng lay động phát huy uy lực của chiêu Dương Quang Phổ Kiếm.

Một đám ác thú ở bên cạnh cửa trúng phải ánh kiếm, hơn mười mấy con ngã lăn ra chết.

Phích Lịch Hải Đường vừa phóng xong nắm Mai Hoa Trâm liền thò tay vào trong bọc, bất chợt nàng thất kinh kêu lên:

- Không xong rồi!

Mai Hoa Trâm chỉ còn lại có hai nắm.

Phích Lịch Hải Đường lấy hết số Mai Hoa Trâm còn lại, lòng nghĩ thầm, vạn lúc bất đắc dĩ nhất quyết không dùng đến!

Tần Lâm Phong đi trước dẫn đường hai người vừa đánh vừa chạy.

Đám ác thú truy đuổi rất gấp ở phía sau!

Tần Lâm Phong vũ động cổ kiếm như phong bão táp, lại thêm mười mấy con mãnh thú nữa ngã gục dưới kiếm của chàng, sau lưng còn lại vẫn điên cuồng phóng lên!

Phích Lịch Hải Đường trong lúc gấp rút đánh phóng nốt hai nắm Mai Hoa Trâm còn lại.

Tần Lâm Phong vừa đánh vừa nắm lấy tay Phích Lịch Hải Đường phóng về phía chỗ sợi dây lúc nãy.

Phích Lịch Hải Đường lúc này đã phóng hết Kim Châm, đành phải dơ song chưởng để chống đỡ...

- Xệt, một tiếng.

Phích Lịch Hải Đường trong lúc sơ ý, bị một con bạch hổ chụp trúng, nơi ngọc thủ, rỉ ra một đường máu tươi.

Tần Lâm Phong thấy tình hình khẩn cấp, vội nắm lấy tay nàng, hét lên một tiếng, bốc cao ba trượng lướt về phía sợi dây.

Hai người vừa đến nơi, lũ mãnh hổ cũng đã đuổi tới phía sau, Tần Lâm Phong và Phích Lịch Hải Đường cùng nắm lấy đầu dây bốc người phóng lên!

Trong chớp mắt, cả hai đã lên đến miệng hang!

Lũ ác thú dưới đáy cốc, giương mắt tức giận nhìn họ gằm gù khác để đuổi theo, một lát sau cũng lần lượt bỏ đi.

Hai người lên đến miệng cốc thở phào một tiếng nhẹ nhõm, trên mặt vẫn còn nét hoảng sợ.

Phích Lịch Hải Đường thò tay vào trong móc lấy một ít thuốc trị thương đắp lên vết thương trên cánh tay, Tần Lãm Phong xé toạc áo băng bó cho nàng, quan tâm hỏi:

- Lãm cô nương, thương thế của cô nương như thế nào?

Phích Lịch Hải Đường mát dịu trong lòng, cười đáp:

- Vết thương này có đáng gì mà công tử quan tâm, hãy mau đuổi theo Bành cô nương.

Tần Lãm Phong xua tay nói:

- Không có chút manh mối nào, cô nương bảo chúng ta phải làm sao mà tìm bây giờ.

- Công tử bất tất phải lo lắng, theo tiện nữ cửa đường hầm trong thạch thất nhất định cách đây không xa, Bành cô nương lại vừa mới rời khỏi, chúng ta đuổi theo vẫn còn kịp.

Phích Lịch Hải Đường dứt lời, kéo tay chàng nhắm hướng bắc phóng đi.

Hai người sục sạo một hồi lâu, vẫn không phát hiện một dấu vết gì, lại tiếp tục phóng về phía trước. Bất chợt Tần Lãm Phong nhìn thấy một cánh hoa mai rơi trước mặt cách mình không xa, chàng vui mừng không tả xiết đưa mắt nhận định phương hướng của cánh hoa rơi...

Quả nhiên cách đó mười trượng, lại có một cánh hoa khác!

- Lãm cô nương mau theo tại hạ!

Tần Lãm Phong như mũi tên, chưa dứt lời chớp mắt đã lướt được mười trượng.

Phích Lịch Hải Đường thấy vậy, liền vận dụng hết công lực dồn xuống đôi chân tức tốc đuổi theo.

Nhưng mà Tần Lãm Phong trong lúc lo lắng đến an nguy của Hoàng Y Thiếu Nữ, đã thi triển tuyệt thế khinh công chỉ thấy chân chàng hình như không chạm đất lao vun vút về phía trước, mỗi lúc một bỏ xa Phích Lịch Hải Đường.

Khoảng nửa canh giờ sau Tần Lãm Phong đang lướt đi đưa mắt nhìn. Bỗng thấy ở phía trước mặt cách khoảng một trăm trượng, khói bụi bốc lên mù mịt thấp thoáng bóng dáng của năm mươi cỗ xe ngựa, hộ tống một chiếc xe tứ mã đang lao nhanh về phía trước.

Tần Lãm Phong nhìn thấy thế, nghĩ thầm có lẽ Hoàng Y Thiếu Nữ đang ở trong cỗ xe này.

Trong lúc chàng nóng lòng như lửa đốt, vận thêm hai thành công lực vào cước bộ, thoăn thoắt đuổi theo.

Năm mươi mấy tên đệ tử Ngũ Âm Giáo tuy biết sau lưng có người truy đuổi, nhưng vẫn không phóng nhanh hơn được, một lát sau đã bị Tần Lãm Phong bắt kịp.

Tần Lãm Phong thấy khoảng cách chỉ còn một trượng, hét lên một tiếng, búng người bốc cao hai trượng, hấn về phía trước chặn lấy hai chiếc xe tứ mã, chàng chưa đáp xuống đất, lũ thú quỷ mị lạ thường, giật lấy cương ngựa, kéo mạnh một cái...

- Hí hí,... tiếng ngựa đau đón vang lên.

Con ngựa bị chàng nắm dây cương, kinh ngạc đứng dừng lại, khiến ba con còn lại cũng dừng theo, suýt chút nữa đánh văng gã đánh xe ngựa xuống đất...

Mấy chục con ngựa phía sau, bất chợt chiếc xe trước mặt chắn ngang đường không kịp dừng lại, tông luôn vào cổ xe trước mặt, người ngựa ngã lộn nhào xuống đất.

Tần Lãm Phong thần oai lẫm lẫm, đứng chắn ngay giữa quan đạo, cất tiếng hét lớn:

- Mau kêu tên cầm đầu ra đây nói chuyện!

Vốn là tên bị chàng giật dây cương lúc nãy, suýt chút nữa té văng xuống ngựa, đang tức giận, không biết tìm nơi nào để phát tiết, hoa roi ngựa trong tay lên, hét lên một tiếng:

- Xú quỷ muốn chết!

Ngọn roi thẳng như cán bút, xé gió quật mạnh xuống đầu chàng!

Tần Lãm Phong nhếch mép cười, đợi ngọn roi còn cách đầu khoảng năm tấc, thủ pháp như điện, ra tay chụp trúng đầu ngọn roi, vận công khê hất. Giống như cá mắc câu, gã ngồi trên lưng ngựa đã bị quật văng về phía trước té bịch xuống đất.

Tần Lãm Phong bước đến, chân trái đưa lên đập lên lưng gã, lên tiếng:

- Trong xe có ai, mau nói! Nếu như không ta sẽ đập người nát như cám.

Chàng vừa nói vừa giậm mạnh chân xuống.

Gã bị chàng giẫm lên đau đớn rên rỉ, vẫn không chịu mở miệng...

Lúc này người trong xe ngựa bị kích thích bởi những thanh âm vừa rồi, đưa tay vén màn xe ngựa, lộ ra một khuôn mặt tuyệt thế giai nhân, mắt phụng, môi đào chúm chím, chính là Hoàng Y Thiểu Nữ Bành Tiểu Thanh Hoàng Y Thiểu Nữ đưa mắt nhìn, nhận ra người trong mộng đến cứu mình, bất giác roi lệ, ghen ngào kêu lớn:

- Phong ca...

Nàng chưa dứt lời đã nghẹn ngào, không nói tiếp được.

Hơn năm mươi mấy tên đệ tử Ngũ Âm Giáo thấy tên cầm đầu đang bị Tần Lãm Phong khống chế, không dám vọng động, chỉ xông vào bao vây chiếc xe ngựa, khiến một con muỗi cũng khó bay lọt!

Tần Lãm Phong thấy Hoàng Y Thiểu Nữ vui mừng kêu lớn:

- Thanh muội, với công lực của muội, sao lại không thể rời ra khỏi xe ngựa!

Hoàng Y Thiểu Nữ buồn bã nói:

- Hai chân của muội đã bị chúng dùng vòng sắt khóa lại.

Lúc này đệ tử Ngũ Âm Giáo như chợt tỉnh ra. "Soạt!" một tiếng, hơn mười mấy thanh trường kiếm đã chìa về ngực nàng, không để nàng động đậy.

Tần Lãm Phong thấy tình hình như vậy, vận lực giẫm mạnh tên ở dưới chân, quát lớn:

- Mau bảo thủ hạ của ngươi, nếu đụng đến cô nương kia, ta sẽ làm cho ngươi xương tan thịt nát.

Tên nằm dưới chân khiếp sợ, vội lên tiếng:

- Các huynh đệ, không được đả thương vị cô nương kia, nếu không bốn đà chủ cũng khó toàn mạng đó.

Một tên cầm kiếm đứng bên cạnh xe ngựa đáp:

- Đà chủ yên tâm, thuộc hạ đã có cách an bài.

Tần Lãm Phong tức giận hét lớn:

- An bài gì? Mau thả vị cô nương kia ra, nếu không ta sẽ đập chết đà chủ của các ngươi.

Gã cầm kiếm lúc này, cười một cách âm hiểm đáp:

- Khà! Khà! Ngươi dám không, nếu không sợ vị cô nương đây bị kiếm xuyên thân cứ thử xem.

Tần Lãm Phong nghe tới đây bất giác rùng mình, chàng nghĩ thầm:

- Dù công lực của mình có cao đến đâu chẳng nữa, chỉ cần hơi động đậy, mười mấy mũi trường kiếm sẽ xuyên qua thân nàng, kết liễu tánh mạng, dù ta có lanh lẹ đến đâu cũng cứu không kịp nàng.

Chàng nghĩ xong tim đập liên hồi, không biết làm sao để đối phó với tình hình trước mắt.

Gã cầm kiếm lúc này rất nham hiểm lão luyện, thoạt nhìn đã thấu biết tim gan của chàng, liền lên tiếng:

- Xú Tiểu Tử, ngươi mau lập tức thả đà chủ của chúng ta ra. Nếu như không, ta sẽ đâm ả nha đầu này trước.

Tần Lâm Phong tức giận quát:

- Không đời nào, chỉ cần các ngươi thả Hoàng Y Thiểu Nữ trước, tại hạ sẽ bảo đảm đà chủ các ngươi được an toàn.

Gã cầm kiếm phá lên một tràng cười lạnh lẽo nói:

- Xú quỷ, nếu ngươi dám không thả đà chủ của chúng ta ra trước, ta tình nguyện đổi tính mạng của đà chủ để lấy tuổi thanh xuân của cô nương này. Nếu không tin để ta cắt mũi của ả xuống để coi.

Gã dứt lời, thanh trường kiếm sắc bén trong tay, mũi nhọn đề lên mũi của nàng ấn nhẹ!

Hoàng Y Thiểu Nữ công lực tuy cao, nhưng lúc này mười mấy thanh trường kiếm đang chĩa về phía ngực nàng, hai chân lại không thể động đậy đành nhắm mắt chịu trận.

Tội nghiệp nàng, từ nhỏ tới lớn được nuông chiều, có bao giờ chịu qua nhục nhã như thế này, hổ thẹn nhắm chặt mắt, lòng uất ức khóe mắt rớt lệ.

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng này cũng đau xót trong lòng.

Gã cầm kiếm, lại cất tiếng thôi thúc:

- Mau thả đà chủ của ta ra, nếu không chúng ta sẽ động thủ!

Lão dứt lời ấn nhẹ mũi kiếm, sống mũi của Hoàng Y Thiểu Nữ bị kiếm đâm thủng tạo thành một cái lỗ nhỏ, máu tươi cũng từ đó vọt ra.

- Dừng tay.

Tần Lâm Phong tức giận nghiến răng, trợn muốn nổ mắt, hét lên một tiếng, rồi tiếp:

- Tại hạ đồng ý, nhưng ta cảnh cáo các ngươi, nếu còn đụng đến Hoàng Y Thiểu Nữ kia ta không băm các ngươi thành cám thề không làm người.

Chàng dứt lời, nhấc chân lên.

Tên đà chủ này dùng một thế Lan Lư Đả Cẩn đứng bật dậy, âm hiểm cười:

- Xú Tiểu Tử quả không dám được khí tức, những lời vừa rồi chẳng qua chỉ là cố ý để dọa người thôi. Nếu như thật mà dám cắt cái mũi khả ái đó xuống, giáo chủ biết được, chúng ta cũng khó toàn mạng. Bây giờ người đã mất đi cơ hội cứu ả, còn không mau rút.

Tần Lâm Phong cảm hận thét lớn:

- Người dám nuốt lời không thả Hoàng Y Thiếu Nữ!
- Chỉ có ngốc mới nói những lời như vậy, ta thấy người kiếp này cũng vậy!
- Chưa chắc đâu!

Đột nhiên nghe thấy thanh âm của Phích Lịch Hải Đường!

Vốn là Phích Lịch Hải Đường bị Tần Lâm Phong bỏ rơi lúc này mới đến được đây!

Phích Lịch Hải Đường tả thủ giơ cao Huyền Đàn Ấn, nghiêm giọng nói:

- Đệ tử Ngũ Âm Giáo còn không mau tham kiến Huyền Đàn Ấn!

Mấy chục tên đệ tử Ngũ Âm Giáo vừa thấy Huyền Đàn Ấn tên nào cũng cúi đầu khom lưng nhất loạt nghe lệnh.

Phích Lịch Hải Đường thừa cơ cao giọng nói:

- Đẳng Đầu Đà chủ Ngoại Tam Đường có lệnh triệu hồi các người. Việc áp giải Hoàng Y Thiếu Nữ để ta lo, lệnh cho các người hãy mau trở về không được chậm trễ.

Đám người này tuy có nghe qua hành vi phản giáo của Phích Lịch Hải Đường, nhưng chưa từng thấy tận mắt, nay lại thấy Huyền Đà Ấn trong tay của nàng sao dám không nghe.

- Tuân chỉ!

Sau khi hành lễ, bọn chúng liền leo lên ngựa quay đầu ra roi phóng đi, một đám khói bụi bốc lên mù mịt dưới vó ngựa của chúng chốc lát đã khuất dạng.

Tần Lâm Phong vội bước đến chiếc xe ngựa, giơ tay nắm lấy hai chiếc vòng sắt dưới chân của Hoàng Y Thiếu Nữ, vận lực vào hai tay hét lên một tiếng:

- "Mở"

Hai tiếng "cách, cách" vang lên, hai cái vòng sắt thô thiển đã bị chàng bẻ gãy.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa mừng vừa sợ ngã đầu vào ngực chàng, khóc thút thít, lệ tuôn như mưa.

Tần Lâm Phong vỗ nhẹ vào vai nàng an ủi nói:

- Thanh muội, không nên quá bi thương. Hôm nay đã được thoát hiểm phải vui mừng mới đúng?

Hoàng Y Thiếu Nữ đưa tay áo thấm những giọt nước mắt, mở miệng cười, dịu dàng lên tiếng:

- Phong ca, bao nhiêu lời nói mong chờ không thốt ra lời!

Tần Lâm Phong biết nàng vui sướng quá đổi nên mới có cử chỉ như vậy, liền kéo tay nàng dắt đến Phích Lịch Hải Đường giới thiệu qua một lượt.

Hoàng Y Thiếu Nữ hành lễ nói:

- Tiểu muội nay được Lâm tỷ tử ra tay giải cứu, tiểu muội lấy làm cảm kích vô cùng, xin đa tạ.

Phích Lịch Hải Đường tuy là nữ nhi nhưng thấy nàng khả ái như vậy, bất giác cũng thích thú, liền nắm tay của Hoàng Y Thiếu Nữ thân mật nói:

- Bần muội không nên khách khí, chúng ta không phải người ngoài...

Phích Lịch Hải Đường nói đến đây, đột nhiên phát hiện trên sống mũi của nàng có vết máu liền thò tay vào trong bọc móc ra mấy liều thuốc trị thương, đắp lên sống mũi của nàng...

Không biết thuốc của Phích Lịch Hải Đường có phải là tiên dược hay không, vừa đắp lên Hoàng Y Thiếu Nữ đã lập tức tiêu tan vết đau đớn, vết thương cũng biến mất không để lại dấu vết gì.

Hoàng Y Thiếu Nữ phóng đến chỗ con suối gần đó, cúi đầu xem xét, bất giác vui mừng miệng không ngớt khen ngợi:

- Thuốc của Lâm tỷ tử thật tuyệt diệu.

Tần Lâm Phong lên tiếng đề nghị:

- Ba chúng ta hãy mau kiếm chỗ nghỉ ngơi, sáng sớm mai sẽ lên đường, không biết Lâm cô nương và Thanh muội thấy thế nào?

- Hay lắm!

Hoàng Y Thiếu Nữ đáp lời rồi nắm lấy tay của Lâm Như Tuệ vừa đi vừa nói chuyện. Tần Lâm Phong thấy cái trấn trước mặt không bao xa, không tiện làm mất hứng thú của hai cô nương, đành đi phía sau.

Phích Lịch Hải Đường tuy mặt tươi như hoa suốt quãng đường đi vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng nàng cũng có chút chua xót khó tả.

Bởi vì Tần Lãm Phong kêu Hoàng Y Thiểu Nữ là Thanh muội, còn kêu mình là Lâm cô nương, hiển nhiên giữa nàng với chàng vẫn còn khoảng cách.

Mặt trời vừa khuất bóng, ba người cũng vừa vào trong thị trấn. Họ tìm đến một tửu lầu, chọn phòng, và lựa một cái bàn ngồi xuống kêu tiểu nhị bung mỹ tửu và món ăn lên. Họ vừa ăn uống vừa nói chuyện rất vui vẻ, đặc biệt là Hoàng Y Thiểu Nữ mở miệng không ngớt.

Phích Lịch Hải Đường trong lòng có tâm sự, bèn cáo từ hai người trở về phòng trước.

Hoàng Y Thiểu Nữ cạn hết ba chén mặt ngọc đỏ hồng, kể hết tâm sự cùng những việc mà mình đã trải qua cho Tần Lãm Phong nghe...

Hai người ngồi uống rượu tới canh ba, mới chia tay về phòng nghỉ ngơi.

Mặt trời vừa ló dạng, Tần Lãm Phong đang tản bộ nơi hậu viện, thì đã trông thấy Hoàng Y Thiểu Nữ, nàng vừa bước đến cười nói:

- Phong ca dậy sớm thế!

- Thanh muội cũng vậy.

Hoàng Y Thiểu Nữ đưa mắt nhìn chung quanh không thấy bóng dáng của Phích Lịch Hải Đường, liền hỏi:

- Lâm tỷ tỉ vẫn chưa dậy à?

- Có lẽ do hành trình mệt mỏi, nên ngủ muộn một chút.

Hoàng Y Thiểu Nữ chỉ cười không đáp rồi quay đầu tiến về phía phòng của Phích Lịch Hải Đường.

Một lát sau nàng bước ra, mặt buồn bã, trên tay cầm một phong thư, khóe mắt đầm lệ đưa cho Tần Lãm Phong nói:

- Lâm tỷ tỉ bỏ đi rồi!

- Hả?

Tần Lãm Phong nghe xong kinh ngạc mở vội phong thư ra xem, trong thư viết:

“Tần công tử,

Tiền nữ đã giúp chúng chàng tìm được Bành cô nương, còn về tung tích của Đường cô nương, dù có đi khắp chân trời góc bể Tiền nữ vẫn phải tìm cho bằng được, để mọi người được đoàn tụ.

Kể đau khổ

Lâm Như Tuệ."

Tần Lâm Phong xem xong im lặng không nói.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhè nhẹ lên tiếng:

- Phong ca, huynh có biết tại sao Lâm tử tử bỏ đi hay không?
- Nàng nói là muốn dò la tung tích của sư muội.
- Không phải, nếu như vậy nàng hà tất phải rời bỏ chúng ta.

Tần Lâm Phong thấy cũng có lý bèn hỏi:

- Vậy vì lý do gì?
- Bởi vì tử tử cũng yêu chàng.

Tần Lâm Phong bất giác rung động vội nói:

- Thanh muội không nên đoán mò, Lâm cô nương vị tất đã yêu huynh.
- Huynh không tin?

Tần Lâm Phong không đáp chỉ lắc đầu.

Hoàng Y Thiếu Nữ hỏi tiếp:

- Huynh có muốn muội giải thích hay không?
- Bành muội nói đi.
- Trừ khi những việc làm và lời nói của Lâm tử tử biểu lộ tình cảm với huynh thì không nói, lời lẽ trong bức thư này cùng với ba chữ "Kể Đau Khổ" đã chứng minh điều đó, muội cam đoan tử tử đang yêu huynh.

Tần Lâm Phong nghe xong cũng không truy hỏi tiếp, chỉ khẽ lên tiếng:

- Lâm cô nương có một thân thể hết sức bi thương nhưng nàng hiện nay lại không có nơi nương tựa.

Chàng nói xong bèn kể lại một lượt về quá khứ của nàng.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong gật đầu nói:

- Việc này thật hiếm có, sau này nếu có gặp lại Lâm tử tử, muội sẽ quan tâm đến nàng hơn nữa để bù đắp những mất mát đớn đau trong cuộc đời của nàng.

Tần Lâm Phong gật đầu nói tiếp:

- Thanh muội, bây giờ muội có vướng bận chuyện gì không?

Hoàng Y Thiếu Nữ lắc cái đầu xinh xắn đáp:

- Không có, muội hiện nay không có nơi nương tựa. Phong ca, huynh đi đâu, muội có theo đó.

Nàng dứt lời, mặt đỏ hồng cúi đầu mân mê vạt áo.

Tần Lâm Phong thở dài đáp:

- Ngu huynh thân mang trọng trách, ngày sau dẫn bước giang hồ sợ rằng sẽ liên lụy đến Thanh muội khiến muội phải khổ cực.

Hoàng Y Thiếu Nữ lắc đầu cương quyết đáp:

- Phong ca, chỉ cần được đi với huynh khổ cực đến đâu muội cũng không sợ.

Tần Lâm Phong cảm động nói:

- Được, chúng ta lên đường.

- Đi đâu bây giờ?

- Đến vùng Đại Mạc Thiên Sơn!

- o O o -